

ИЗВОР НА ИСТИНАТА

Снима се на възможно най-малко сценин, за да остане впечатление у зрителя, че гледа документално риалити.

Действащи лица:

1. Иван Бореца (45)
2. ГЪОРЕ Майстора (35)
3. Даскал Стефчо (35)
4. Стивън англичанина (45)
5. Кметът Георги Юруков (35)
6. Мирчо (19) циганина и Зет му (20) от София.

Сцена 1. Скука в „бизнесцентъра“ Ванчо Бореца и Гьоре майстора.

18:30ч. на пътя София – Кулата.

Камерата показва бизнесцентър от типа 3 в 1 – гумаджийница, автомивка и сервиз за смяна на масло. Пред две гаражни клетки има облежани една на друга две рекламни гуми, затиснати с по една тухла четворка от двете страни. Ванчо бореца и неговия съдружник ГЪОРЕ майстора седят унили пред канала за смяна на масло. Иван е седнал на изтъркан, но разкошен фотьойл от комунистическо време, а Горе седи на бизнес стол с колелца.

ГЪОРЕ: Бат’ Ване, неска нямаме сефте. Няма и какво да сложим на скарата.

Иван Бореца: Как да няма? Я виж отзад! Какво е останало.

Камерата се извързва от лицето на Бореца и проследява ГЪОРЕ, който влиза вътре в гаража и започва да рови из едни найлонови пликове.

ГЪОРЕ: Има пет глави лук, три моркова и чет’ри тиквички .

Иван Бореца: Е, домати няма ли?

ГЪОРЕ: Домати колкото щеш! Ама месце няма.

Иван Бореца: Пали скарата!

ГЪОРЕ Майстора: Ама...

Иван бореца: Пали и мятай зарзавата! Всичко ще се нареди от само себе си!

Камерата следи ГЪОРЕ, който с две найлонови чанти излиза от сервиза и застава пред импровизирана маса, разположена до барбекю, пълно с дървени въглища. Всичко е подготвено, явно всяка вечер се прави едно и също. Драсва клечка на барбекюто и започва да реже на филийки зеленчуците.

Сцена 2. В сервиза пристига Даскал Стефчо.

Камерата се обръща и показва Иван бореца, който строго и с одобрение следи действията на съдружника си. След секунди борецът се обръща на другата страна и подвиква:

Иван Бореца: Еей, даскале! Къде с тая торбичка?

Камерата се обръща по посока погледа на Бореца.

Даскал Стефчо: При вас идвам. Много ми е скучно в нас, та взех малко ракия и едно сиренце и идвам да ви видя.

Иван Бореца: (Тържествуващо поглежда към ГЪОРЕ и му кимва с глава в стил „Нали ти казах?“)

А на Стефчо казва:

- Придърпай малката масичка и си земи она стол!

Камерата следи Даскала докато извършва тази операция, а през това време откъм барбекюто се вдига голяма пушилка. Даскалът вади от торбата си 1,5 литрова бутилка и я слага на походна гетинаксова масичка. Вътре има жълтеникава течност.

Даскал Стефчо: А това сиренце е от на татко козите.

Иван Бореца: Ее, той жив ли е бе, Даскале?

Даскал Стефчо: Жив и здрав, нищо му няма! Пие повече ракия и от мен и е по-пъргав.

Иван Бореца: Браво, 'се така да е! – обръща се по посока на барбекюто. – Еее, ГЪОРЕ! Какво запали бе? С тоя пушек ще предизвикаш екокатастрофа!

Камерата показва ГЪОРЕ в пушеци, който говори по-скоро на себе си:

ГЪОРЕ Майстора: От морковите е.

Сцена 3. Англичанинът Стив се появява в село Дамяница.

В този момент пред походната масичка на Даскала и Ванчо спира смешна кола. От нея слиза човек на видимия възраст 40-45 години с побеляваща коса, която някога е била руса и проговаря на български със силен британски акцент:

СТИВЪН Англичанина: Здравейте!

Камерата следи реакцията на Даскала и Иван. Даскала тъкмо е развил капачката на пластмасовата бутилка. Поглежда Ванчо Бореца и невъзмутимно налива в две от трите чаши на масата. Товага проговаря:

Даскал СТЕФЧО: Здравейте.

Камерата показва Иван седнал и килнал изучаващо глава на една страна.

СТИВЪН Англичанина: Бихти ли могли да ми погледните колата, защото нещо свети в червено!

Двамата седящи около масата едновременно се обръщат към барбекюто. Камерата показва пушилка. Вятърът временно сменя посоката си и се вижда Гьоре с вилица в ръка да гледа към тях. На вилицата има забодена изпечена тиквичка.

ГЪОРЕ Майстора: К'во иска тоя?

ИВАН Бореца: Нещо му свети в червено.

ГЪОРЕ Майстора: Ще свети, я! Тоя пушек, дето му излиза от двигартеля не е от барбекюто.

Камерата показва Ванчо Бореца.

ИВАН Бореца: Ще ти оправим колата, няма проблем. Земи сега оня стол и седни при нас докато майстора се освободи! (Обръща се и смига на Даскала с лявото око)

СТИВЪН Англичанина: Извинявайти, не искам да ви създавам напрежение, ама имам среща след един час с кмета!

ИВАН Бореца: Няма проблем бе, човек! Ей сега ще ти оправим колата . Даскале, сипи му и на него!

Даскалът насочва бутилката към третата чаша на масата, но Стивън се навежда и я закрива с ръка :

СТИВЪН Англичанина: Извинявайти, не мога да пия алкохол и да карам.

ИВАН Бореца: Нищо няма да ти стане от 20 грама, а и нали вече си пристигнал на мястото!

Стивън е разколебан и бавно отмества ръка от чашата :

СТИВЪН Англичанина: Само 20 грама.

Иван се обръща към Даскала и му смигва. Учителят налива в чашата много повече от 20 грама и ИВАН Бореца с престорена строгост му се кара:

ИВАН Бореца: А бе, Даскале! Нали човека поиска само 20 грама? Сега кой ще го пие това?

Англичанинът и той се обръща сърдито към даскал Стефчо

Даскал СТЕФЧО: Еее, нищо де! Нека човека си изпие колкото му е кеф! Няма да го насилваме.

ИВАН Бореца: (Обръща се към англичанина) Човек, извинявай! Изпий си колкото искаш!

Даскала не е барман и не може да сипва малко. Прости му! Как се казваш?

Видимо успокоен англичанинът взима чашата и казва:

СТИВЪН Англичанина: Стивън.

Даскал СТЕФЧО: Еей, Стивън, че ние сме адаши с теб! Аз съм Стефан. Ай наздраве!

Всички вдигат чаши, чукват се и отпиват.

Даскал СТЕФЧО: Еей, бат' Ване, виде ли? Човекът дошъл от другия край на Европа и да попадне точно на адаша си.

В това време камерата се обръща и показва надвесващия се над масата ГЪОРЕ, който държи пълна чиния печени зеленчуци. В другата си ръка държи три домати.

ГЪОРЕ Майстора: Еее, к'во правите без мен?

ИВАН Бореца: Гьоре, земи си отвътре една чаша и дай през това време да нарежа домати!

ГЪОРЕ оставя на масата чинията и домати и влиза в сервиза. ИВАН бърка в джоба на анцуга и вади тънка и дълга чекия. Отваря я и с ритуална съсредоточеност разрязва домати нарезенчета направо върху гетинакса на масата. ГЪОРЕ се връща при компанията с три чаши, две вилници и солница в ръце.

ИВАН Бореца: За кого са тия чаши?

ГЪОРЕ Майстора: Нека да има! Може да дойде някой.

Придърпва към масата едната тухла четворка, с която до скоро бяха подпрени рекламните гуми и сяда при другите. Англичанинът все още стои прав. Даскала сипва на ГЪОРЕ и последния казва:

ГЪОРЕ Майстора: Ай сега наздраве! Да сте живи и здрави!

Пак се чукват и отпиват. Подават вилница на англичанина и на Даскала. ИВАН и ГЪОРЕ си вземат от зеленчуците с пръсти.

ИВАН Бореца: Даскале, дай стол на човека да седне!

Даскалът отстъпва своя стол и тихомълком влиза в сервиза да си вземе друг. Излиза с трикрако, дървено, омаслено столче и сяда на него до масата.

СТИВЪН Англичанина: Ммм, тези карчофчета са много вкусни!

Компанията избухва в смях заради акцента на англичанина. .

ИВАН Бореца: Това не са „карчофчета“, а тиквички! Сещаш ли се?

СТИВЪН Англичанина: Тиквишки?

ИВАН Бореца: Ха-ха-ха, тиквички, да. Ти по каква работа си тук?

СТИВЪН Англичанина: Аз съм от две години във вашата страна. Ремонтiram къщи, за да могат мои сънародници да купят и да живеят в тях. .. И след – поглежда си часовника – имам среща с кмет. Но колата се развали и...

ИВАН Бореца: Не бери грижа за колата! Гьоре! – бореца поглежда към майстора ии той веднага скоква от тухлата.

Сцена 4. ГЪОРЕ преглежда колата на СТИВЪН англичанина.

ГЪОРЕ Майстора: (Към англичанина) Отвори капака да погледна!

Англичанинът отваря шофьорската врата и дръпва отвътре ръчката за предния капак ГЪОРЕ го вдига и от двигателя излиза дим.

ГЪОРЕ Майстора: Пуффф! Ще прегрееш двигателя бе, брато! От къде я взе тая кола

СТИВЪН Англичанина: Рент-а-кар.

ГЪОРЕ Майстора: По-кърава кола нямаше ли?

СТИВЪН Англичанина: Не разбира „кърава“.

Всички се смеят. ГЪОРЕ влиза в сервиза и излиза с две шишета вода. Изсипва ги небрежно върху двигателя, от където се вдига голям облак пара.

ГЪОРЕ Майстора: (Към англичанина) ела сега да пийнем докато се охлади, че не мога да работя на горещ двигател!

Стивън кима разбиращо и двамата пак сядат на масата..

Сцена 5. Пак на масата СТИВЪН разказва за бизнеспремеждията си в България.

Вдигат отново наздравица и ИВАН пита:.

ИВАН Бореца: И какво точно правиш ти?

СТИВЪН Англичанина: Слага плъчки, шпакльовка стени и таван. Слага осветление и тоалетна чиния и готово. Хората вече могат да живеят.

ГЪОРЕ Майстора: Ей, ти голям майстор си бил, щом можеш всички тези работи!

СТИВЪН Англичанина: Не бил майстор, но тук не мога да се намери работници и се научил да прави всичко. Предлагал на хора по 120 лева на ден да дойдат и да слагат плъчки, а те искат 150. Аз не мога да дава такива пари. А уж криза и няма работа?

Всички застиват с чаши в ръце и навеждат глави към земята:.

Даскал СТЕФЧО: 120 на ден?

СТИВЪН Англичанина: Да. Аз за толкова ще извика майстор от Англия.

Даскал СТЕФЧО: Няма нужда, адаш! Аз ще дойда да ти помагам за 100 лева на ден.

СТИВЪН Англичанина: Наистина? Ти майстор?.

ИВАН Бореца: Майстор, майстор! Даскала много разбира! И от плочки и от ток! – обръща се към стечко и му смига. – Айде наздраве за новата работа!

Всички се чукват и отпиват:.

Сцена 6. Кметът Юруков пристига на масата.

В този момент пред отворения преден капак на колата на англичанина спира бяла Лада Нива. От нея слиза усмихнат, нископодстриган пълничък човек, който още нестъпил на асфалта се провиква:

КМЕТЪТ Юруков: Еее, дек' сте бе, мафия?

ИВАН Бореца: МайсторТука правим колата на човека – и посочва англичанина. – Ти откъде идваш?

КМЕТЪТ Юруков: Бях на колбасарския цех на Митата, че ми иска да му подпиша за едно разширение и сега бързам, че имам среща с един англичанин. Къща щял да купува.

ГЪОРЕ Майстора: Е, я го човеко! Чака те тука от един час.

Кметът недоверчиво поглежда към Ванчо Бореца, за да провери достоверността на думите на майстора. ИВАН кимва сериозно. КМЕТЪТ избърсва припряно дясната си ръка в панталона и я подава на англичанина..

КМЕТЪТ Юруков: Много ми е приятно. Аз съм кметът Юруков.

Англичанинът вдига невярващо очи, оставя вилницата на чинията и се изправя. Подава ръка и на свой ред се обръща към Ванчо Бореца, като че ли той е изворот на истината в тази мъглява обстановка. Ванчо пак кимва одобрително и двамата си стискат ръцете

КМЕТЪТ Юруков: С вас ли имам среща?

СТИВЪН Англичанина: Да.

ГЪОРЕ Майстора: Еее, бат' Гоше! Като стане дума за пара колко културно приказваш!

КМЕТЪТ Юруков: Я не философствай, ами иди до колата да донесеш едната касетка от задната седалка. 'Се пак трябва да сложим нещо квалитетно на скарата?

ГЪОРЕ поглежда Ванчо и последния му кима подканящо. Кльощавият майстор скоква и отива до нивата на кмета.

Сцена 7. Кметът Юруков обсъжда бизнесплановите си с ИВАН Бореца.

А кметът използва момента и слага ръка на устата си, все едно да прошепне през масата нещо на Иван.

КМЕТЪТ Юруков: Мисля тоя да го отпора поне дес'т бона за тая сделка.

ИВАН Бореца: Недей бе, кмете! Ки го уплашиш и ще избяга. А свес'ен човек ми се вижда.

КМЕТЪТ Юруков: Добре, ама поне два бона от уважение трябва да му взема! – и с невинна физиономия поглежда ИВАН.

ИВАН Бореца: Добре, два може! А и нали току-що предложи работа на Даскала!

До този момент двамата разговарят все едно на масата не присъстват Даскала и Стивън. Англичанинът въобще не се усеща, че става въпрос за него, а Даскала мълчаливо отпива глътка огнена течност. Към масата се приближава ГЪОРЕ с телена щайга пълна с наденички.

ГЪОРЕ Майстора: Я го кмето! Колкав рушвет е отмъкнал!

КМЕТЪТ Юруков: Я да мълчиш! Това не е рушвет, а приятелски подарък. Да пробвам новите кълцани наденички на Митата.

ИВАН Бореца: (Строго) ГЪОРЕ, слагай скарата!

Майсторът мълчаливо се обръща кръгом и се запътва към барбекюто.

СТИВЪН Англичанина: Извинети, но все пак ще звънна на телефона, който имам... – бърка в доба с, изважда телефон и набира ноимер пред умилителните погледи на Кмета, Ванчо и Даскала. Телефонът на кмета иззвънява, той вдига иказва „Да.“ .. Англичанинът видимо успокоен затваря и слага телефона в джоба си. – Извинете, но в тая дъжава съм принуден всичко да проверявам.

КМЕТЪТ Юруков: Няма лошо! Разбирам. Да седнем сега, да си поговорим за къщата!

Даскалът отстъпва и трикракото си столче на Кмета и сяда на една от рекламните гуми. Пак си казват наздраве.

Сцена 8. Кметът Юруков и СТИВЪН обсъждат къщата.

КМЕТЪТ Юруков: Вие успяхте ли вече да разгледата къщата, Стивън.

СТИВЪН Англичанина: Не, развали ми се колата и спрях тук...

КМЕТЪТ Юруков: Няма страшно. Къщата е тука наблизо. Ей сега да хапнем по една наденичка и може да отидем до там. Но да знаеш, къщата е много добра! Плюс това има два деката двор! А като имаме предвид, че всичко това е само за 30 000 лева, то си е направо подарък! Ай наздраве!

Казва кметът и поглежда ВАНЧО. Последният навежда неодобрително глава наляво. Отпиват.

СТИВЪН Англичанина: Къде е тоалетната?

ИВАН Бореца: Ей там, зад барбекюто вляво. – *и посочва към димящата скара. Когато англичанинът се отдалечава, борецът обръща поглед към кмета.* – Стига бе, кмете! Стига си драл хората! Нали къщата на Васко ще му продаваш?

КМЕТЪТ Юруков: Да.

ИВАН Бореца: Е та тя, заедно с двора едва стига 5 хиляди лева!

КМЕТЪТ Юруков: Нè ги жали бе, Ванчо! Они имат пари. Какво са 30 бона за тях? Нек' да иде у Лондон да си купи къща за тия пари!

ИВАН Бореца: Арно, ай! – *и замълчава, защото на масата се връща англичанина.*

КМЕТЪТ Юруков: (*към сядация на масата чужденец*) Много хубава къща! Хем близо до пътя, хем тихо! Само от едната страна малко е паднала една стеничка, ама с 4-5 тухлички ще се оправи!

СТИВЪН Англичанина: Да за мен това не проблем! Мога да зидам.

КМЕТЪТ Юруков: Даа, да. Не е никакъв проблем!

Сцена 9. Появява се Мирчо циганина със зет си.

Камерата показва как към масата приближава ГЪОРЕ с пълна пластмасова купа наденички..

ГЪОРЕ Майстора: Айде готови сме! Да видим сега арни ли са му на кмето надениците?

КМЕТЪТ Юруков: Арни са му! Особено едната – *и се хваща за чатала, но поглежда гузно англичанина и казва* – Ай наздраве!

Всички надигат чаши и вземат по една наденичка. В увеличаващия се мрак камерата показва как от светлините на преминаващите коли изплува с впрегнато слабо конче и двама души в нея. Тракането на конски копита кара всички да се обърнат натат

КМЕТЪТ Юруков: Я, мирчо! Дек' шеташ посред нощ?

МИРЧО: *(по-ниският от двамата в каруцата вика „Прррр“ и спира зад Нивата на кмета)*
Я, ходихме малко тухли да наберем със зето.

КМЕТЪТ Юруков: Я, мирчо! Дек' шеташ посред нощ?

ИВАН гледа строго и мълчаливо.

Кметът става и приближава към каруцата. Двамата пътници седят вътре.

КМЕТЪТ Юруков: Да не крадете, ей!

МИРЧО: Няма бе, кмете! От стопанския двор ги набрахме.

КМЕТЪТ Юруков: А зета от къде е?

МИРЧО: Зета - софиянец. От Факултето.

КМЕТЪТ Юруков: Ей, ама какви сте хитри! Надушихте наденичките и веднага цъфнахте!

МИРЧО циганина се усмихва подкупващо и слиза от каруцата..

КМЕТЪТ Юруков: За какво са ви тия тухли. Ще строите ли нещо?

МИРЧО: Не бе, шефе! Ще продаваме.

КМЕТЪТ Юруков: *(Към англичанина)*. Стивън, ела да видиш дали ти харесват тези тухли за къщата!

Англичанинът смутен и подпийнал става от масата и приближава до каруцата . Започва сериозно да оглежда тухлите на рехавата светлина на преминаващите автомобили и единствената лампа пред сервиза.

СТИВЪН Англичанина: Да Тези тук са нови и са О.К. Тези отсам са използвани, но пак може да свършат работа.

Кметът придобива свирепа физиономия.

КМЕТЪТ Юруков: Защо крадете от тухларната, бе?

МИРЧО: Не бе, шефе! От стопанския двор са.

КМЕТЪТ Юруков: Стопанския двор, друг път! Тия са чисто нови! Не ме интересува! Глоба половин каруца!

СТИВЪН Англичанина: Аз бих ги купил всичките, ако ми ги дадете за 200 евро.

Очите на Мирчо светват, както и тези на кмета. Последният подава ръка:

КМЕТЪТ Юруков: Имаме сделка. Давай парите! Малко сме на загуба, но нали си наш човек!

Стивън чинно изважда портфейл от джоба си и чинно отбоява четири банкноти по 50 евро. Кметът прибира две и с отработено движение подава другите две на Мирчо.:

КМЕТЪТ Юруков: Ей ако не съм аз, от глад ще умрете! Сядайте сега всички намасата!

Двамата цигани сядат на масата поделайки си в движение по 50 ерво.

КМЕТЪТ Юруков: И да закарате тухлите в двора на васковата къща!

МИРЧО: Няма проблеми, шефе!

КМЕТЪТ Юруков: *(Изчаква Гьоре да донесе чаши и на новодошлите)* Айде сега наздраве!

Всички отпиват и кметът, видимо доволен: - Сега да имаше някой да изкара една песен?!

МИРЧО: Как да няма? Зета е музикант! Асене, докарай кларнето от каруцата !

Мълчаливия зет става от масата, отива до каруцата и изважда три части на кларинет.Камерата следи как го сглобява в движение на път към трапезата. Зетят не сяда а прав започва някаква мелодия. Мирчо става и започва да пее:

„ Във Сибир когато бях,

Бели мечки продавах.

Всички чукчета на меен,

Викаха ми бизнесмее...”

Стивън въодушевен започва да пляска в такт с мелодията. Кметът се обляга към него съзаклятничести и го побутва с лакът:

КМЕТЪТ Юруков: И утре да преведеш 30 000 по банковата сметка!

Стивън кима утвърдително загледан в свирнята на кларинета.

КМЕТЪТ Юруков: Плюс кеш 2 000 лева административни такси!

СТИВЪН Англичанина: Няма проблем, утре ще преведа!

Кметът доволен се изправя и също започва да пляска в такт с музиката Даскалът вдига очи към небето и казва:.

Даскал СТЕФЧО: Кмете, кмете, голяма работа си! На масата къщи продаваш. Остава сега и нотариалния акт да извадиш!

Извор на истината – Юлиан Кушев 06.10.2014.

КМЕТЪТ Юруков: А! Щях да забравя! Мерси, Даскале. Гьоре, донеси папката от жабката на колата!

Кльощавият майстор отива до колата на кмета и се връща с найлонова жълта папка. Подава я на кмета.

КМЕТЪТ Юруков: *(Прав, тържествено)*. Стивън от Англия. Връчвам ти нотариалния акт на къщата. Честито и добре дошъл в наше село!

Всички ръкопляскат. Зетят усилва свиренето, а останалите с чаши в ръце поздравяват англичанина с наздравица.

Ванчо бореца се усмихва и за първи път този ден става от стола си, за да поздрави чужденеца.

ИВАН Бореца: Айде, този май ще забрави за Англия. – казва като на себе си той.

Публикувано на 06,10..2014 във NAVUNN.COM .